

Joels Bog og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke - Nummer enogtyve

Jeff Pippenger

2025-12-31

Nummer enogtyve

Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og Ødelæggelsens Vederstyggelighed bliver opstillet, skal der gå et tusind to hundrede og halvfems dage. Daniel 12:11.

Siden den 22. oktober 1844 er anvendelsen af profetisk tid ikke længere en korrekt anvendelse af profetien for dem, som måtte ønske ret at udlægge sandhedens ord. Perioden på 1290 år i vers elleve skal anvendes som en symbolsk periode efter 1844, og anvendelsen efter 1844, eller en periode uden „tidens“ elementer, må fastholde den grundlæggende forståelse af sandheden, således som den blev forstået før 1844. De 1290 repræsenterer en periode på 30, efterfulgt af 1260. Forståelsen før 1844 var, at de tredive år fra 508 til 538 repræsenterede en forberedelsesperiode for antikrist til at begynde at herske fra 538 til 1798.

Den 30-årige overgang er emnet hos Paulus i 2 Thessalonikerbrev. Paulus medtager ingen henvisning til elementet „tid“, men han identificerer de profetiske kendetegn ved, at hedenskabet viger for pavedømmet i løbet af disse tredive år. Derefter begyndte det pavelige herredømme. Den historiske forståelse, uden noget element af tid, identificerer overgangen fra det fjerde rige i Bibelens profeti til det femte rige, efterfulgt af det første af to pavelige blodbade, og således foregribes overgangen fra det sjette rige til den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet og det andet pavelige blodbad.

De tredive års forberedelse efterfulgt af en profetisk periode er et primært symbol på Guds pagt med et udvalgt folk. Overgangen mellem de to magter gennem de tredive år, som efterfølges af 1260 års forfølgelse, svarer til Kristi tredive års forberedelse, efterfulgt af 1260 dages frelse.

Antikrists tredive års forberedelse var en forfalskning af Kristi tredive års forberedelse.

Afslutningen på de tredive år identificerer enten Kristi bemyndigelse ved Hans dåb eller antikrists bemyndigelse i 538. Antikrists bemyndigelse kom fra den økonomiske og militære støtte, der kom fra det foregående rige, og den kraft, der blev udgydt over Kristus, kom fra det foregående rige, som Han havde forladt tredive år tidligere.

Bruddet i de to perioder markeres ved en bemyndigelse, og bruddet i de to perioder, som fremstilles ved Abram og Paulus, erkendes ved enkel sammenligning. I Abrams og Paulus' trediveårige sondring var forberedelsesperioden de første tredive år, som repræsenterede pagtens proces, hvilken bemyndigede Abrams efterkommere til at opfylde profetien om trældom i Egypten. De fire hundrede og tredive år har en yderligere symbolsk opdeling, for når den anvendes korrekt, repræsenteres de første to hundrede og femten år af Guds repræsentant og Farao. For Josef og de første 215 år var det den gode Farao, og for Moses og de anden 215 år var det den onde Farao.

Denne opdeling identificerer to perioder på fire generationer. De første fire generationer kan lægges over de anden fire generationer linje på linje, og derved interagerer Josef og Moses, et profetisk alfa og omega, med en alfa-god Farao og en omega-ond Farao. Der kan udledes meget lys af denne parallelle betragtning, men jeg påpeger blot, at Abrams forudsigelse om den fjerde generation identificerer to vidner om de fire generationer i de 430 år. Den dobbelte fremstilling af fire generationer findes i slægtstavlerne i Første Mosebog fire og fem. Når vi betragter Kain og Set som begyndelsen på opregningen af blodslinjerne, ser vi, at der er otte generationer fra Set til Noa, og at der, når disse deles på midten, fremkommer en fremstilling af to perioder på fire generationer. Dette erkendes i de otte generationslinjer hos både Set og Kain.

Slægtstavlerne i kapitel fire og fem fremstilles med slægtlinjernes afslutning, som er Noa. Noa er symbolet på Guds pagt med menneskeheden, som er repræsenteret ved regnbuen. Abram er symbolet på Guds pagt med et udvalgt folk, som er repræsenteret ved omskærelsen. Disse to pagter er altid knyttet sammen, og i Første Mosebog kapitel elleve, hvor vi finder Babelstårnet umiddelbart efter Noas oversvømmelse, fremlægges den slægtstavle, der fører til Abram. I dette afsnit er der ti generationer, ikke otte. I afsnittet, der fører til Abram, og i afsnittet, der fører til Noa, repræsenteres den noakitiske og den abrahamitiske pagt.

I afsnittet fra kapitel elleve, der henvender sig til et udvalgt folk, finder vi, at to af disse slægtled er ladet med stort lys.

Og Eber levede fire og tredive år og avlede Peleg; og Eber levede, efter at han havde avlet Peleg, fire hundrede og tredive år og avlede sønner og døtre. Og Peleg levede tredive år og avlede Reu. 1 Mosebog 11,16–19.

Henvisningen til Eber er den første forekomst af det hebraiske ord, som sidenhen identificeres som det hebraiske ord „hebræer“. I slægtsregisteret for et udvalgt folk bærer én af de ti efterkommere navnet Heber, hvilket er det navn, det udvalgte folk skulle kendes ved. I tre vers anvendes Eber og Peleg til at markere sondringen af den udvalgte hebraiske slægt. Eber betyder „overgang“ eller „den, som går over“, og er roden til ordet „hebræer“. Abram er et symbol på dem, som går over fra Babylon til det forjættede land. „Peleg“ betyder „deling“ eller „adskillelse“, som der henvises til i 1 Mosebog 10:25, hvor vi får oplyst, at jorden i Pelegs dage „blev delt“.

Eber og Peleg repræsenterer en profetisk deling for dem, som ønsker ret at uddele sandhedens ord. Noas slægtstavle frembragte to linjer på otte, hvilket repræsenterede to sæt af fire generationer, ligesom de 430 år i Egypten gør. Slægtstavlen i Første Mosebog kapitel elleve er repræsenteret ved ti, ikke otte, for den er en slægtstavle for et udvalgt folk. Det udvalgte folk er opdelt i to grupper på fem og stemmer således overens med lignelsen om de ti jomfruer, som er lignelsen om Guds pagtsfolk.

I den udvalgte slægtslinje repræsenterer Pelegs navn og dets historiske opfyldelse en adskillelse mellem to klasser af vise eller tåbelige jomfruer, netop på det punkt i den bibelske historie, hvor jorden var blevet delt ved Babelstårnet. I rækken på ti er Peleg nummer fem, for det er midten af ti. Eber, hebræeren, forbilledliggjort ved Abram, repræsenterer en tåbelig jomfru, som går over og bliver en vis jomfru, når de to klasser adskilles ved råbet ved midnat. Eber, den første hebræer i

navn, repræsenterer Abram, den første hebræer ved pagt. Da Herren kaldte Abram ud af Babylon, var det et forbillede på budskabet om midnatsråbet, som er den anden engels bemyndigelse, han som kalder mænd og kvinder ud af Babylon.

Lignelsen om de ti jomfruer fremstilles med Eber og Peleg som repræsenterende et kald til at komme ud, umiddelbart før Pelegs skillelinje lukker nådetidens dør. I den profetiske relation levede Eber 430 år efter Peleg, som derpå levede 30 år. Det første trin i Abrams trefoldige pagt blev repræsenteret ved Eber og Peleg. Abram, ligesom Eber og Peleg, som skillelinjen mellem to klasser. Paulus' tilføjelse til Abrams profeti er Pelegs tilføjelse til Ebers profeti. Eber forkyndte 400 år, men Peleg identificerede 430 år. Peleg repræsenterede derfor Paulus, og Paulus' tilføjelse af 30 år til de 400 år, og Paulus' tjeneste var at identificere Bibleprofetiens Peleg. Den "Peleg" i Bibleprofetien, som Paulus identificerede, repræsenterede nationens deling fra bogstavelig til åndelig.

Fra Sem til Peleg er der fem efterkommere, og fra Rue til Abram er der fem.

Og han sagde til Abram: Du skal vide for vist, at dit afkom skal være fremmede i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundrede år. 1 Mosebog 15:13.

Men til Abraham og hans sæd blev løfterne givet. Han siger ikke: »og til sæder«, som om det gjaldt mange, men som om det gjaldt én: »og til din sæd«, som er Kristus. Og dette siger jeg: den pagt, som forud var stadfæstet af Gud i Kristus, kan loven, som kom fire hundrede og tredive år senere, ikke ophæve, så løftet skulle gøres virkningsløst. For hvis arven er af loven, er den ikke længere af løfte; men Gud gav den til Abraham ved løfte. Galaterne 3:16–18.

Tredive år gammel

Jesus var tredive år gammel, da han begyndte sin tjeneste.

Og Jesus selv var omkring tredive år gammel, da han begyndte, og var, som man mente, søn af Josef, søn af Eli. Lukas 3,23.

Josef begyndte at tjene Farao i Egypten, da han var tredive år gammel.

Og Josef var tredive år gammel, da han stod foran Farao, kongen af Egypten. Og Josef gik ud fra Faraos åsyn og drog gennem hele Egyptens land. 1 Mosebog 41,46.

Profeten Ezekiel var tredive år gammel, da han begyndte sin tjeneste, og hans tjeneste varede i toogtyve år.

Og det skete i det tredivte år, i den fjerde måned, på månedens femte dag, mens jeg var blandt de bortførte ved floden Kebar, at himlene åbnedes, og jeg så syner fra Gud. Ezekiel 1:1.

Ezekiel har flere historiske henvisninger i sine skrifter end nogen anden profet. Der er tretten direkte henvisninger til bestemmelige datoer i Ezekiels skrifter, og uden at være sig det bevidst bekræfter de bibelske lærde og historikere, at hans tjeneste strakte sig over toogtyve år, skønt de ikke ved, at toogtyve er et symbol på de et hundrede og fireogfyrre tusinde.

Kong David var tredive år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i fyrre år.

David var tredive år gammel, da han begyndte at regere, og han regerede i fyrre år. I Hebron regerede han over Juda i syv år og seks måneder; og i Jerusalem regerede han treogtredive år over hele Israel og Juda. 2 Samuel 5:4, 5.

Davids fyrreårige regeringstid er et symbolsk tal, og perioden på 40 er som Abrams og Paulus' 430 år, for de 40 år er opdelt i to dele (7 et halvt og 33 år). De to perioder i Davids fyrreårige regeringstid har en yderligere profetisk gåde, for et andet bibelsk vidnesbyrd optegner disse to perioder som syv år og treogtredive år. Hvad repræsenterer de ekstra seks måneder i Anden Samuelsbog, og hvordan bliver 7,5 og 33 til 40? Der er et overlap på seks måneder, som må repræsentere en profetisk sandhed.

Og de dage, David regerede over Israel, var fyrre år; syv år regerede han i Hebron, og tre og tredive år regerede han i Jerusalem. 1 Kong 2,11.

22 er et symbolsk tal, som repræsenterer foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og Ezekiels tjeneste varede toogtyve år. Josefs fjorten år er opdelt i to perioder på syv år, Kristi pagtsuge er delt i to lige perioder på 1260 dage, og Davids fyrreårige regeringstid er opdelt i to perioder, med et yderligere symbol, der forbinder de to perioder.

Jesus er Profeten, Præsten og Kongen. I de sidste dage vil Han ophøje Sin sejrige kirke som et banner, og denne kirke er repræsenteret ved Kristus, profet, præst og konge, som har forenet Sin guddommelighed med mennesker, repræsenteret ved profeten Ezekiel, præsten Josef og kongen David. De fire symboler repræsenterer tre værdige mænd i ovnen, som var ophedet syv gange mere end normalt, og derpå viste den fjerde sig, og Han var som Guds søn. Hele verden var repræsenteret ved indvielsen af Nebukadnezars gyldne billedstøtte, og de så alle den sejrige kirke, sammensat af en menneskelig profet, en menneskelig præst og en menneskelig konge, opretholdt af den fjerde guddommelige person.

»Satan har taget verden til fange. Han har indført en afgudssabbat og tilsyneladende tillagt den stor betydning. Han har stjålet den kristne verdens hyldelse bort fra Herrens sabbat og overført den til denne afgudssabbat. Verden bøjer sig for en tradition, et menneskeskabt bud. Ligesom Nebukadnezar opstillede sit gyldne billede på Dura-sletten og derved ophøjede sig selv, således ophøjer Satan sig i denne falske sabbat, for hvilken han har stjålet himlens klædning.«
Review and Herald, 8. marts 1898.

Tallet fire

På det profetiske plan er fyrre en tiende af Abrams fire hundrede, og fire er en tiende af fyrre. Enhver profetisk egenskab, som findes i tallet fire, må stemme overens med symbolikken i fyrre, som igen må stemme overens med symbolikken i fire hundrede. I denne sammenhæng repræsenterer fire ofte »verdensomspændende«, en velkendt forståelse, men det repræsenterer også »en progression« og i nogle sammenhænge »en gradvis ødelæggelse«.

De første fire af de syv basuner repræsenterer den gradvise ødelæggelse af det vestlige Rom. Det østlige Rom i Konstantinopel endte i underkastelse under de fire osmanniske sultaner. Linje på linje gik det østlige og det vestlige Rom gradvis i opløsning gennem fire perioder, repræsenteret ved fire basuner, samtidig med at de også blev nedbrudt af islam i den femte og sjette basun. Tilsammen identificerer de to linjer Roms fald gennem fire generationer af basuner, mens en tiltagende krig med islam fører til det endelige sammenbrud, da islams fire sultaner opnår overherredømmet over riget. Vestens og Østens historie begyndte med Konstantins deling af imperiet i 330.

De fire basuner over det vestlige Rom begynder i 330, og den femte og sjette basun repræsenterer den magt, som bringer det østlige Rom til fald, et østligt Rom, som også begyndte i 330. Både det østlige og det vestlige Rom bidrog til arbejdet med at sætte pavemagten på jordens trone i 538, så de to linjer, den vestlige og den østlige, er et forbillede på De Forenede Staters to horn, som ved søndagsloven sætter pavemagten tilbage på tronen. Det vestlige Rom er symbolet på kirkemagt i det profetiske forhold, og det østlige Rom er symbolet på statsmagt.

Inden for historien om det vestlige og det østlige Roms fald fremstilles det pavelige Roms historie. Med begyndelse i disciplenes kirke, repræsenteret ved Efesus, fører de første tre menigheder frem til den fjerde menighed, som er pavedømmet fra 538 til 1798. I Åbenbaringen tretten identificeres pavedømmet som herskende i 42 måneder, efter at dets dødssår fra 1798 læges ved søndagsloven. »Tiden er ikke mere« efter 1844, så de toogfyrre måneder er et symbol på forfølgelsesperioden fra søndagsloven, indtil Mikael rejser sig. Pionererne forstod, at menighederne, seglene og basunerne repræsenterede tre historiske linjer, som løber parallelt med hinanden. At lægge det profetiske vidnesbyrd om det vestlige Rom hen over det østlige Roms linje og det pavelige Roms linje er ikke en profetisk anvendelse, som Milleriterne benyttede, men denne fremgangsmåde modsiger ingen af deres fastlagte forståelser.

Linje på linje skal de fire første basuner lægges over den historie, som er fremstillet ved den femte og sjette basun, og dernæst rækken af de tre første menigheder, som fører frem til perioden med pavelig forfølgelse, fremstillet ved den fjerde menighed. Fire basuner på den ene linje, fire sultaner på den anden linje og fire menigheder på den tredje linje. Tallet „fire“ repræsenterer verdensomspændende, men det repræsenterer også en gradvis ødelæggelse af enten en civil eller religiøs magt. Hvad det repræsenterer, bestemmes af sammenhængen.

Ved søndagsloven genoprettes den pavelige magt. Første gang pavedømmet blev bemyndiget, var der en forberedelsesperiode på tredive år. I de første fire menigheder er den fjerde menighed pavedømmet, og den første menighed var disciplene, repræsenteret som Efesus. De første tre generationer af den kristne menighed førte frem til den fjerde menighed, Thyatira, som er repræsenteret ved Jezabel. Når man kommer til Thyatira, i 538, blev en søndagslov vedtaget på kirkemødet i Orléans, hvilket således identificerer søndagsloven i De Forenede Stater, når det dødelige sår fra 1798 læges.

Historien fra 1798 og frem til søndagsloven i USA fremstilles ved de første fire menigheder. Den fjerde menighed, Thyatira, er søndagsloven og den pavelige forfølgelse, som følger efter. Den

første menighed, Efesus, menigheden som mistede sin første kærlighed, endte ved afslutningen på den firetrins progressive ødelæggelse, ved Thyatiras søndagslov. Den generation, som fører frem til Thyatiras søndagslov, er Pergamos' tredje generation. Thyatira repræsenterer søndagsloven indtil prøvetidens afslutning, og Pergamos repræsenterer den tredje generations kompromis, som bereder vejen for Thyatira. Pergamos' tredje generation og det kompromis, den repræsenterer, blev først opfyldt på Konstantins tid, som vedtog den allerførste søndagslov i 321. USA begyndte som Efesus' lam, men når det sætter Thyatira tilbage på tronen, taler det som en drage.

De Forenede Staters gradvise ødelæggelse fremstilles ved de første fire menigheder i Åbenbaringen. Den gradvise ødelæggelse af det sjette rige i Bibelens profeti finder sted over fire generationer, som fører frem til søndagsloven, hvor jordens dyr taler som en drage. Den sidste generation fremstilles ved dragen, som er et krybdyr, ligesom i Edens Have, og af denne grund kaldte både Johannes Døberen og Jesus den sidste generation af det gamle Israel for „en øgleungers slægt“.

Den fjerde og sidste slægt er enten den „udvalgte slægt“, som repræsenterer de hundrede fireogfyrre tusind, eller dens modstykke, øgleyngelens slægt. Den ene klasse har dannet Kristi billede, den anden dyrets billede — slangen. Øgleyngelens slægt fremstilles direkte fire gange i Guds Ord. Sammenhængen ved hver henvisning er forskellig.

Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til sin dåb, sagde han til dem: Øgleyngel, hvem har advaret jer om at fly fra den kommende vrede? Matthæus 3,7.

Hvis „øgleyngel“ blot var nogle nedladende bemærkninger om et par sekter af mennesker, som Johannes ikke brød sig om, ville der ikke være noget at sige om udtrykket. Men hvert ord er helligt i Guds Ord, så Johannes tildelte saddukæerne og farisæerne en bestemt betegnelse. Denne betegnelse defineres profetisk af sammenhængen i det afsnit, hvor den forekommer. I afsnittet fremstilles Johannes som udførende sin tjeneste, og derpå træder saddukæerne og farisæerne ind i beretningen. I de indledende vers identificeres Johannes som Esajas' „røst i ørkenen“.

I de Dage fremstod Johannes Døberen og prædikede i Judæas ørken og sagde: Omvend eder; thi Himmeriget er kommet nær.

For dette er ham, om hvem der er talt ved profeten Esajas, som siger,

En røst af én, der råber i ørkenen: Bered Herrens vej, gør hans stier lige.

Og den samme Johannes havde en klædning af kamelhår og et læderbælte om sine lænder; og hans føde var græshopper og vild honning.

Da drog Jerusalem ud til ham og hele Judæa og hele egnen omkring Jordan, og de lod sig døbe af ham i Jordan, idet de bekendte deres synder. Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til hans dåb, sagde han til dem: Øgleyngel, hvem har advaret jer om at fly fra den kommende vrede? Matthæus 3:2–7.

Den gamle Israels sidste generation betegnes som „en øgleyngel“ af en profet, som kom ud fra ørkenen. Johannes er den profet, der opfyldte rollen som Malakias' budbringer, der beredte vejen

for Pagtens Budbringer, og som også var røsten i ørkenen, identificeret af Esajas.

Hvis vi betragter „blade“ som et symbol, finder vi, at de repræsenterer „bekendelse“. Den første henvisning er til Adam og Eva, som dækkede deres uretfærdighed med figenblade. Tidligere havde de båret lysets klædning, retfærdighedens klædning, men da den var borte, indså de, at de var nøgne laodikeere, som mener, at alt, hvad de behøver at gøre, er at skjule sig bag „bekendelsens blade“, og så vil alt være i orden. Længere fremme i afsnittet taler Johannes direkte imod de laodikeiske jøder, der satte deres lid til, at Abrahams blodslinje skulle frelse dem, for deres formastelse var ganske enkelt de tomme bekendelsesblade. Et menneskes klæder repræsenterer, hvem det er.

Træer er et symbol på mennesker og på riger, og frugten, grenen, sæden, jorden, vandet, roden og åbenbart også bladene repræsenterer alle bestemte profetiske symboler i sig selv; men hver af disse sandheder er forbundet med de andre symboler, som fremstilles i de forskellige profetiske linjer, der anvender de profetiske symboler, som tilsammen udgør et „træ“. Naturligvis er den første profetiske symbolik ved et træ, at det repræsenterer en prøve på liv eller død.

Johannes' budskab fremstilles ved de klæder, han bar, og den føde, han spiste. Profetisk føde, såsom mannaen ved det gamle Israels begyndelse eller Himmelens Brød ved afslutningen, må spises. Føden repræsenterer et profetisk prøvende budskab, som må spises, for det er Kristi kød og hans blod. De klæder, Johannes bar, og den føde, han spiste, identificerer det budskab og den budbringer, som banede vejen for Kristus. Johannes er et forbillede på den sidste budbringer, der baner vejen for Kristus, som er Pagtens Engel, der pludselig kommer til sit tempel ved søndagsloven. Når det finder sted, repræsenterer de dårlige jomfruer, som også er laodikeere og ukrudt blandt hveden, den endelige fjerde generation af dem, som bekender sig til at være Abrahams legitime pagtsfolk, således som farisæerne og saddukæerne gjorde på den tid, da Johannes trådte frem fra ørkenen.

Johannes bar kamelhår, et læderbælte, som indbefattede en seletøjsanordning, sådan som husdyr har sammen med et åg. Han spiste, og derfor var hans budskab af græshopper, et fremtrædende symbol på islam i Skrifterne, og han blandede sit budskab om islam med honningen.

Og Israels hus kaldte dets navn Manna; og det var som korianderfrø, hvidt, og smagen deraf var som honningkager. 2 Mosebog 16,31.

Manna er et symbol på Guds ord, og det smagte som honning, hvilken profeterne identificerer som smagen af det budskab, de fremstilles som spisende. Johannes bragte Islams budskab, repræsenteret ved græshopperne, og et bælte af kamellæder og kamelhår. Græshopperne og kamelen er begge symboler på Islam. Dette budskab om Islam var blandet med oplysningen fra Guds ord, som fremstilles som „honning“.

Da sagde Jonathan: »Min fader har bragt landet i ulykke; se dog, hvor mine øjne er blevet oplyst, fordi jeg smagte lidt af denne honning.« 1 Samuel 14:29.

Johannes repræsenterede ikke blot et budskab om Islam, men han kom fra ørkenen, ligesom Elias, og Johannes spiste ikke honning, han spiste vild honning; for han var, ligesom Kristus, ikke oplært

i datidens institutioner, som havde deres egen honning i deres budskab, repræsenteret ved farisæernes og saddukæernes surdej. Johannes spiste honning fra ørkenen, for han var oplært af Helligånden uden for sin tids religiøse institutioner. Det sædvanlige bælte i den pågældende tidsperiode indeholdt en hængselmekanisme, som en person bandt sin kamelhårsklædning fast til. Hængslet repræsenterer Johannes, som var vendepunktet fra den jordiske til den himmelske hellighed.

”Profeten Johannes var det forbindende led mellem de to husholdninger. Som Guds repræsentant stod han frem for at påvise forholdet mellem loven og profeterne og den kristne husholdning. Han var det mindre lys, som skulle efterfølges af et større. Johannes’ sind blev oplyst af Helligånden, for at han kunne kaste lys over sit folk; men intet andet lys har nogen sinde skinnet eller vil nogen sinde skinne så klart over faldne mennesker som det, der udgik fra Jesu lære og eksempel. Kristus og hans mission var kun dunkelt forstået, sådan som de var fremstillet i forbilledlig skikkelse i de skyggefulde ofre. Selv Johannes havde ikke fuldt ud forstået det fremtidige, udødelige liv gennem Frelseren.” Jesu liv, s. 220.

Johannes’ hængselklædning introduceres netop på tidspunktet for Kristi dåb, som var vendepunktet, repræsenteret ved det sted, hvor Johannes døbte. Dette sted blev kaldt Bethabara, hvilket betyder „færgeovergang“, og er selve det sted, hvor det gamle Israel gik ind i det forjættede land, da de kom ud af ørkenen, sådan som Johannes havde gjort.

Selvfølger er bevægelsen af de hundrede og fireogfyrre tusind dem, som Johannes fremstiller, men vi påpeger blot, at da Jesus blev døbt, var det den generation, som Han og Johannes kaldte »øgleyngel«. Jesus kom for at ophøje Guds lov med De Ti Bud, og Han inspirerede hvert ord i Bibelen, så når Han kalder det gamle Israels sidste generation en øgleyngel, ved Han udmærket, at det andet bud identificerer den dom, der fuldbyrdes i tredje og fjerde slægtled.

Den tredje og fjerde slægt repræsenterer en fremadskridende dom, som ender i den fjerde slægt, som er øgleynglet. Kristi dåb er et forbillede på 11. september. Den laodikeiske syvendedagsadventistgeneration har siden den tid været i sin sidste slægt. Johannes’ budskab til farisæerne og saddukæerne var det laodikeiske budskab.

Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til sin dåb, sagde han til dem,

I øgleyngel, hvem har advaret jer om at fly fra den kommende vrede?

Bær derfor frugter, som er omvendelsen værdige; og tænk ikke ved jer selv at sige: Vi har Abraham til fader.

for jeg siger jer, at Gud af disse sten er i stand til at oprejse børn for Abraham.

Og også nu ligger øksen ved træernes rod; derfor bliver hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugget om og kastet i ilden. Jeg døber jer ganske vist med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis sko jeg ikke er værdig til at bære; han skal døbe jer med Helligånden og med ild. Hans kasteskovl er i hans hånd, og han vil grundigt rense sin tærskelplads og samle sin hvede i laden; men avnerne vil han opbrænde med uudslukkelig ild.

Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at blive døbt af ham. Matthæus 3:7–13.

Jesus kom fra Galilæa, som symboliserer et vendepunkt i overensstemmelse med Johannes' bæltets hængsel og betydningen af Bethabara. Johannes' værk med at berede vejen var da blevet forandret til Kristi værk med at stadfæste pagten. De tredive års forberedelse var afsluttet, og de tre og et halvt år før og efter korset begyndte.

Johannes' budskab var en advarsel om den kommende vrede ved Jerusalems ødelæggelse, en ødelæggelse, som også repræsenterer verdens ende og de syv sidste plager. Dette advarselsbudskab var indsat i islams sammenhæng, og det blev fremført af en mand, som ikke blot opfyldte Malakias' budbringer, der bereder vejen, og Esajas' røst i ørkenen, men også Elias' budskab, for Johannes' klædedragt svarede til Elias', ligesom Johannes' budskab svarede til Elias'.

Og han sagde til dem: Hvordan så den mand ud, som kom jer i møde og talte disse ord til jer?

Og de svarede ham: Det var en lodden mand, og om sine lænder havde han et bælte af læder.

Og han sagde: Det er Elias, tisbiten. 2 Kong. 1:7, 8.

Hvis man skulle spørge om Johannes, og ikke om Elias, »hvad slags mand var han?«, ville man få svaret: »en håret mand og omgjordet med et læderbælte om sine lænder.« Hele Johannes' seks måneder lange tjeneste er fremstillet i det afsnit, hvor den sidste og fjerde generation specifikt identificeres og defineres. Det laodikeiske budskab til dem angriber direkte bekendelsen til at være Guds pagtsfolk; det advarer dem om den kommende vrede, således som det anskueliggøres ved en økse, der rammer træernes rødder. Budskabet indeholdt også, at Kristus ville fuldende den prøveproces, som begyndte med Johannes. Senere i Matthæus kalder Jesus ligeledes jøderne »en øgleyngel«, og Han viderefører tanken fra Johannes' tema om at fælde et træ og forklarer hvorfor.

Enten gør træet godt og dets frugt god, eller også gør træet dårligt og dets frugt dårlig; thi træet kendes på dets frugt. Øgleunger! hvorledes kan I tale godt, når I er onde? Thi af hjertets overflod taler munden. Et godt menneske frembærer gode ting af hjertets gode forråd, og et ondt menneske frembærer onde ting af det onde forråd. Men jeg siger eder, at for hvert unyttigt ord, som mennesker taler, skal de gøre regnskab på dommens dag. Thi efter dine ord skal du kendes retfærdig, og efter dine ord skal du dømmes skyldig. Matthæus 12:33–37.

Dommens dag er ifølge det andet bud i den fjerde slægtled. Dommen er baseret på det budskab, vi taler, og dette budskab udgår af vore hjerter. Det er det budskab, vi taler, der afslører, om vi er Peters »udvalgte slægt« eller en »øgleyngels slægt«. Hver af disse klasser åbenbares ved afslutningen af en prøvelsesproces, hvor Kristus, som manden med støvbørsten, renser sit gulv. Ligesom med olien i lignelsen om de ti jomfruer repræsenteres budskabet enten ved et ondt eller et godt hjerte. Kristi henvisning tilføjer, at denne øgleyngels slægt, som er den fjerde og sidste slægt—søger efter et tegn, og det eneste tegn, de ville få, var Jonas' tegn.

Da svarede nogle af de skriftkloge og af farisæerne og sagde: Mester, vi vil se et tegn fra dig. Men han svarede og sagde til dem: En ond og utro slægt kræver et tegn; og intet tegn skal gives den uden profeten Jonas' tegn. For ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i hvalens bug, således skal Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens skød. Mændene fra Nineve skal opstå i dommen sammen med denne slægt og skal fordømme den; for de omvendte sig ved

Jonas' prædiken; og se, her er mere end Jonas. Sydens dronning skal opstå i dommen sammen med denne slægt og skal fordømme den; for hun kom fra jordens yderste grænser for at høre Salomos visdom; og se, her er mere end Salomo. Matthæus 12:38–42.

Kristus omtalte jøderne som en øgleyngel, og Han bruger illustrationer af dommen som Jonas' budskab og budskabet om Salomos visdom. Jesus identificerer i sammenhængen og med to vidner, at øgleynglen er den fjerde generation, for i den fjerde generation fuldbyrdes dommen.

De et hundrede og fireogfyrre tusind er fanen, eller tegnet på de sidste dage, ligesom Guds lov og sabbatten er det. Jonas' tegn er opstandelsens tegn, som for jøderne på Kristi tid var Hans dåb, da Helligånden steg ned, fremstillet som en due. Jonas betyder „due“. Jonas, Johannes Åbenbareren, Daniel, Josef og Lazarus repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind, som oprejses fra at have ligget døde på gaden i tre og en halv dag. På det tidspunkt skal de gå fra laodikeere til filadelfiere og således blive den ottende, som er af de syv. Jonas repræsenterer dåben, for han blev kastet i vandet og døde symbolsk, da han blev slugt af hvalen. Derefter blev han oprejst, ligesom Johannes blev det, da han blev taget op af den kogende olie, og ligesom Daniel blev det, da han blev taget op af løvekulen, og ligesom Josef blev det, da han blev taget op af brønden, og ligesom Lazarus, beseglingsmiraklet i Kristi tid. Jøderne kunne ikke se Jonas' tegn, som fremstillet ved Kristi opstandelse, klarere, end adventismen ser tegnet på 9/11, som er Jonas' tegn.

Vi vil fortsætte disse emner i den næste artikel.

”Den byrde i advarslen, som nu skal bringes til Guds folk, nær og fjern, er den tredje engels budskab. Og de, som søger at forstå dette budskab, vil ikke blive ledet af Herren til at anvende Ordet på en måde, der vil undergrave grundvolden og fjerne søjlerne i den tro, som har gjort syvendedagsadventisterne til det, de er i dag. De sandheder, som er blevet åbenbaret i deres rette orden, efterhånden som vi er gået frem langs den profetiske linje, der er åbenbaret i Guds Ord, er sandhed, hellig, evig sandhed i dag. De, som i fortiden gik over terrænet skridt for skridt i vor erfarings historie og så sandhedens kæde i profetierne, var beredt til at modtage og adlyde hver eneste lysstråle. De bad, fastede, ransagede og gravede efter sandheden som efter skjulte skatte, og Helligånden, det ved vi, underviste og ledte os. Mange teorier blev fremført, som bar et skin af sandhed, men var så sammenblandet med fejlfortolkede og fejl anvendte skriftsteder, at de førte til farlige vildfarelser. Vi ved særdeles vel, hvordan hvert punkt i sandheden blev fastslået, og seglet sat derpå af Guds Helligånd. Og hele tiden hørtes røster: ’Her er sandheden,’ ’Jeg har sandheden; følg mig.’ Men advarslerne lød: ’Gå ikke efter dem. Jeg har ikke udsendt dem, men de løb.’ (Se Jeremias 23,21.)”

„Herrens ledelser var tydelige, og højst vidunderlige var Hans åbenbaringer af, hvad sandhed er. Punkt efter punkt blev stadfæstet af Herren, himlens Gud. Det, som dengang var sandhed, er sandhed i dag. Men røsterne høres stadig: ’Dette er sandhed. Jeg har nyt lys.’ Men disse nye lys i profetiske linjer viser sig ved en fejlagtig anvendelse af Ordet og ved at lade Guds folk drive bort uden et anker, der kan holde dem fast. Hvis den, der studerer Ordet, ville tage de sandheder til sig, som Gud har åbenbaret under ledelsen af sit folk, og tilegne sig disse sandheder, fordøje dem og føre dem ind i sit praktiske liv, ville de da være levende kanaler for lys. Men de, som har sat sig for at udtænke nye teorier, har en blanding af sandhed og

vildfarelse forenet, og efter at have forsøgt at gøre disse ting fremtrædende, har de vist, at de ikke har tændt deres lampe ved det guddommelige alter, og den er sluknet i mørke.“ Selected Messages, bog 2, 103, 104.